

Joachim du Bellay VŠECHNO, CO PŘÍRODOU

Všechno, co přírodou zde hýčkáno je,
tím dříve mře, čím časněji se rodí.
Jaro, sotvaže svěží krásu zplodí,
už o ni s časem svádí marné boje,

a letní plod je plný nepokoje,
když nebe vánek chladem doprovodí.
Však ovoce, kterému zima škodí,
mohutnou slupkou chrání tělo svoje.

Rovněž tak uschlý květ tvé jarní krásy
poníčí jednou nelítostné časy,
leč ne už ctnost či duši s rozumem.

Ty sladké plody, které v tobě zrají,
nepřízni doby vždycky odolají,
ba, jisty jsou před nejchladnějším dnem.

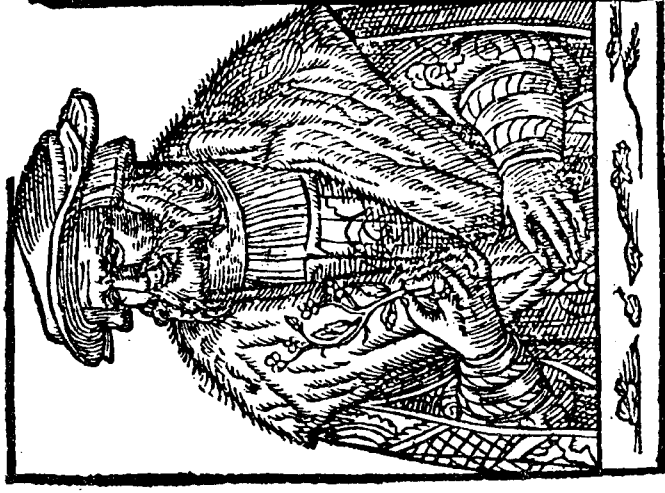
KDYŽ PROTI VĚČNOSTI

Když proti věčnosti náš život nemá
trvání dne, a když i roků let
dny zahání a nevrací je zpět,
když každá věc je k zhoubě předurčena,

proč ještě váháš, duše uvězněná?
Čím láká tě náš zachmuřený svět,
když na křídlech svých můžeš odletět
do jasných výšin, kde nevládne změna?

Tam v dobro věčné každý duch se hrouží,
tam pokoj nalezne, kdo po něm touží,
tam útěchu ti láska může dát.

Tam, duše má, můžeš pak pod nebesy
poznávat Ideu nejvyšší krásy,
již já zde mohu pouze zbožňovat.

Ó POUTA MĀ

Ó pouta má, ó kruté vězení!
Msta nezpůsobila mi těžké chvíle,
leč oči dvě mé přítelkyně milé,
z jichž zajetí jen smrt mě zachrání.

Ó sladký roku, měsíci a dni,
jenž spojils mé i její srdce něžné,
ó závazku, kež ruce mé si vezme,
ať často lkám, ať pláč můj všude zní.

Vy věžňové, vy všichni máte strach
ze zákonů, z přísného odsouzení.
Já nikoli. Já pluji jako v snách,

sta sladkých slov, vzlétlých z úst dívčích,
polibků sta, pokradmu vtištěných,
jsou muka má a všechno utrpení.

TI, KDO PRO LÁSKU MŘOU

Ti, kdo pro lásku mřou, ať cit svůj vyzpívají,
tí, kdo čest milují, o slávě mohou snít,
tí, kdo jsou u krále, budou mu lichotit,
tí, kdo jsou dvořany, přízní se vychloubají,
tí, kdo cítí umění, ať si jím čas svůj krátí,
tí, kdo jsou ctnostnými, mohou tak také žít,
tí, kdo zas víno cítí, o pítí hovořit,
tí, kdo čas marní jen, romány pro nás psátí,
tí, kdo milují lež, budou ji pěstovat,
tí, kdo jsou bez smutku, přijdou nás rozesmát,
tí, kdo jsou stateční, budou se vychvalovat,
tí, kdo zří sebe jen, tváří se nadutě,
tí, kdo zas lichotí, v anděla změň tě.
Já, že jsem nešťastný, o žalu musím zpívat.

TA, KTERÁ URČUJE

Ta, která určuje směr touhy mé,
jediným usmáním mé kroky vede
v ráj božských půvabů a v samo nebe,
jež sídlem je závratí radostné.
Tam bez obav se láska rozlétne,
tam v pochybnost čest svoji nevede,
tam ctnost je jejím každodenním chlebem,
tam krása nebeská k ní pevně lne.
Když dotkne se však zrakem mého čela
byť jediná jen rozhněvaná střela,
v hlubiny věčné noci propadám.
Tam naděje mne vítá chmurnou lící,
tam u pramene věčnou žízeň mám,
tam mře můj žal vždy z mrtvých vstávající.

Louise Labéová

OD DOB, KDY LÁSKA

Od dob, kdy láska krutá otráвила
mi žářem svým hruď něžnou poprvé,
ten božský oheň srdce moje rve
a nedopouští, abych klidně žila.

Ať námaha je družkou mého díla,
ať hrozí mi mocnosti ničivé,
ať krutá smrt mě v náruč svoji zve,
přec v srdci mém žhne stále tatáž síla.

Čím více na nás láska útočí,
tím naše srdce je pak silnější —
a svěží v nové bitvy se zas řítí.

Však myslím, že si věru nepřije
pro větší zášť nám dávat dary své —
leč dokonaleji nás vyzbrojiti.

VŠE, CO JE ŽIVÉ

Vše, co je živé, bez rozdílu hyne,
když záblesk duše tělo opustil.

Já tělem jsem, tys vzácnější můj díl.
Kde tedy jsi, duše, můj drahý stíne?

Kež trápení mé co nejrychleji mine,
abys k mé záchraně měl dosti sil
a zbytečně mé tělo nehubil.

Tak vrať mu část, jež dražší je než jiné.

Však, příteli, kež nebezpečné není
to setkání. A lásky objevení
kež provázeno není přisností

a krutým jhem. Spíš půvab ať je samý,
jenž v kráse, již mne sladce pohostí,
ne bolest už, leč potěšení dá mi.

KDYBY MÁ KRÁSNÁ ŇADRA

Kdyby má krásná ňadra okouzlena
směla být tím, pro něž já umírám,
a kdybych zbytek dnů, jež prožívám,
bez závisťi s ním mohla žít jak žena,

kdyby v objetí řek: Buď spokojena
jen s láskou mou, já ve tvé štěstí mám
a věř, že mořský proud či víchrů van
ji neznící, byt život byl jen změna,

kdyby, majíc ho něžně v náručí
jak statný kmen, jež břechtan obtáčí,
smrt ke mně přišla závistivá,

čím žíznivěj by líbala mé rty,
tím rychlejš šla bych zmaru v ústrety:
víc štěstí měla bych než jako živá.

POKUD MÉ OČI

Pokud mé oči hojnost slz mi dají,
abych náš čas já mohla oplakat,
a pokud hlas můj, žalem ztlumen snad,
vysloví bolest, jež se vzdechem tají,

pokud mé ruce struny rozehraji
a loutna nad tvou krásou bude lkát,
pokud můj cit nebude naslouchat
tém ostatním, co jich je v našem kraji,

já nepřěji si, abych zemřela.
Však až mé oči vyschnou docela,
až ztratím hlas a ruka poklesne mi,

až dech můj na své pouti smrtelné
se v hluchý nástroj mého citu změní,
smrt poprosím, ať dny mé ovládne.

ŽIJI A MRU

Žiji a mru, planu a topím se.
Největší žár se v ukrutný chlad mění.
Život je sen a hned zas utrpení,
radost i žal, podivná směsice.

Hned samý smích, hned plakat se mi chce,
má radost nikdy bez bolesti není.
Ztrácím, co mám, a získávám tím jmění.
Jsem květ i trn na jedné větévice.

Ty změny láska nestála mi chystá.
Když myslím, že můj žal je nejvyšší,
já poznávám, že v duši nemá místa.

A naopak, když radost má je jistá,
takže mé štěstí duši konejší,
tu žal mne vrhá v propast nejhlubší.

JAKMILE ZVEČERA

Jakmile zvečera já ulehnu si
na lůžko ke spánku, hledajíc klid,
má duše ze mne spěchá vystoupit,
protože za tebou se vydat musí.

A křehká ňadra má se něhou dusí
nad pokladem, o němž směla jen snít
a pro něž mohla se i usoužit,
když hledala jen v nárcích útěchu si.

Ó krásná noci má, ó krásné snění,
radostná oddechem a klidem svým,
kež nic se na tvých kouzlech nepromění.

A nesmí-li se duše potěšiti,
tak jako jiné, štěstím skutečným,
kež může aspoň přeludem tím žíti.

